

РЕШЕНИЕ

№ 7183

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7688** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по повод жалба вх. № 24788 от 07.08.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Е – 13 – 262 – 73 от 28.07.2020 г. по описа на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от прокуриста Д. И. И., чрез адв. М. Ч., с адрес за призоваване [населено място], [улица], Делови център „Европа“, ет. 3, офис 16 срещу решение № Ж – 485 от 10.07.2020 г. на КЕВР, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е – 12 – 262 – 73 от 15.05.2020 г., подадена от жалбоподателя срещу [фирма].

С жалбата се иска съдът да отмени решението като незаконосъобразно и необосновано, тъй като с него de jure и de facto се потвърждава незаконосъобразния отказ на оператора на електроразпределителната мрежа (Е.) – [фирма] да присъедини мрежата му за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. Твърди се, че административният орган е допуснал нарушение на материалните и процесуалните норми на чл. 88, ал. 5 – 7 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, уреждащи процедурата по присъединяването на обект по чл. 24, т.1 ЗЕВИ към Е.. Инвокират се съображения, че

решението на КЕВР е постановено в противоречие с редица материалноправни разпоредби, както и със събраните по преписката доказателства, които в една си част, досежно строежът и въвеждането в експлоатация на сграда са официални удостоверителни документи. Допълнително се посочва, че КЕВР не е извършила цялостна, всеобхватна проверка и проучване на случая, не е изследвала и установила всички относими и правнорелевантни факти по случая и не е обсъдила обективно и безпристрастно представените по преписката доказателства. Излагат се и подробни съображения по съществото на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв Ч., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноски, съгласно представен списък и депозира писмено становище.

Ответникът – КЕВР, редовно призован, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли и да бъде потвърден административния акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, не се представлява.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано във връзка жалба, подадена от Ц. Т. П. – управител на [фирма] чрез [фирма] и е препратена на КЕВР на основание чл. 143 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3). С нея се възразява срещу прекратяване на процедурата за присъединяване на „Фотоволтаична централа с мощност до 30 kW (Ф.)", предвидена за изграждане при условията на чл. 24, т.1 от ЗЕВИ, т.е. оспорва се отказът за издаване на становище с писмо изх. № 8632915 – 1 от 12.03.2020 г. от „ЕР Юг” с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда. Ф. е предвидена за изграждане в прилежащ имот в урбанизирана територия, в който е построена и въведена в експлоатация зарядна станция за електромобили. Имотът е УПИ VII – обслужващи дейности, кв. 54 по плана на [населено място], общ. П., обл. П..

Заинтересованата страна е изпратила жалбата на [фирма] до КЕВР, заедно със становище по нея. От съдържанието му става ясно, че оспорващият е подал Заявление № 8632915 от 27.02.2020 г. за проучване на условията и начина за присъединяване на „Ф. до 30 kWp” при условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ. Заявеният срок за въвеждане в експлоатация на Ф. е 07.2020 г.

В становището си ЕР Юг е посочил, че с писмо изх. № 8632915 – 1 от 12.03.2020 г. е прекратило процедурата за присъединяване с мотив, че в недвижимия имот не съществува присъединена към електроразпределителната мрежа сграда. Дружеството отрича в случая посоченият мотив да е на база „собствена интерпретация” и тълкуване на ЗУТ относно понятието „сграда”.

При заинтересованата страна е получено допълнително становище от жалбоподателя срещу изразеното от електроразпределителното дружество становище по жалбата в писмо с изх. № 4152 – 1 от 15.05.2020 г.. Това допълнително становище е препратено на Комисията, която го е получила на 01.06.2020 г. В тази връзка ЕР Юг е посочило, че „няма нововъзникнали обстоятелства, които да налагат промяна в позицията на дружеството”.

Въз основа на събраните в хода на административното производство данни, КЕВР е постановила Решение № Ж – 485 от 10.07.2020 г., с което е прекратила производството, тъй като е приела жалбата на [фирма] за неоснователна, защото предвидения за изграждане всеки отделен обект, в който има изградена само зарядна станция и Ф., не отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и не може да ползва преференции по чл. 31 и чл. 32 от ЗЕВИ за произведената от обекта електрическа енергия.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и ангажираните от страните.

По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване Комплексна съдебно – техническа експертиза, изготвена от вещите лица В. Ч. и Л. Г., като е разделена на част строителна и част електро. Вещите лица са посочили, че изграденото в имота съоръжение представлява метална конструкция, която може да се определи като метален навес от вида „пергола“, с предназначение след добавено технологично оборудване – зарядна станция за електромобили. Вещото лице Г. е дало заключение, че доколкото в т.нар. „обслужваща сграда“, реализирана в УПИ VII на кв. 54 на [населено място], е предвидено да се монтира контролно оборудване и контролни табла, необходими за функционирането на зарядна станция, т.е. е с обслужваща функция, следва да се определи (класифицира) като „постройка“. В заключението е посочено, че зарядната станция за електромобили представлява технологично оборудване и следва да се разглежда като „преместваем обект“ по смисъла на §5, т. 80 от ДР на ЗУТ.

В част електро на приетата експертиза се казва, че обектът на жалбоподателя е присъединен към електроразпределителната мрежа на ЕР Юг ЕАД. Заинтересованата страна предоставя мощност на [фирма] на границата на собственост на съоръженията в съответствие с одобрен работен проект. Вътрешната електрическа инсталация за имота, част от която е и обслужващата постройка, е електрозахранена. Зарядната станция за електромобили служи за зареждане на електрически превозни средства. Вътрешната електрическа инсталация за имота е електрозахранена от елтроразпределителната мрежа.

Приетата по делото КСТЕ се кредитира от съда като изчерпателна и компетентно изготвена.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението

е издадено от компетентен орган. Решението е взето от Комисията в състав "Енергетика" с пет гласа "за", от които четири са на членове на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото или представляващи самостоятелни снования за отмяна на решението като незаконосъобразно.

Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия. Изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания. Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката. За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането (ал. 3), а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по, ал. 3, и при издадено разрешение за строеж.

Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6, Наредбата). Съгласно чл. 87 от Наредбата лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискала проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява (ал. 7).

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (чл. 90, ал. 1 от Наредбата). Съгласно чл. 91 от Наредбата в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 ЗЕ.

Анализът на цитираните разпоредби показва, че в случай на подадено искане за присъединяване операторът на разпределителната мрежа разполага с три възможности - да прекрати процедурата (чл. 88, ал. 7), мотивирано да откаже присъединяване (чл. 90, ал. 1), или да определи условията, като предостави писмено становище за присъединяване на лицето (чл. 91, ал. 1). В Наредба № 6 не е предвидено изрично, че в случай на прекратяване на процедурата по чл. 88, ал. 7 актът може се обжалва пред КЕВР. С оглед обаче на общото правило на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и обстоятелството, че прекратяването на процедурата има идентични на отказа и дори по-неблагоприятни последици, доколкото при отказ операторът следва да предложи нов срок за договаряне, няма причина да бъде ограничена възможността на лицата да обжалват пред КЕВР прекратяването по чл. 88, ал. 7 от Наредба № 6, още повече, че обжалване се предвижда дори за благоприятния по принцип акт - писменото становище с условията за присъединяване.

Обществените отношения, свързани с производството на електрическа енергия от възобновяеми източници, включително и присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към електрическите мрежи, са уредени от ЗЕВИ (чл. 1, ал. 1, т. 1 ЗЕВИ). В този закон са предвидени редица преференциални условия за някои категории обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници - като например предоставяне на гарантиран достъп до електрическите мрежи (чл. 18, ал. 1, т. 1 ЗЕВИ); по-облекчен ред за присъединяване (чл. 26, ал. 1 ЗЕВИ) и най-значимото в случая - изкупуване на произведената от тях енергия по преференциални цени, които са значително по-високи от пазарните (чл. 31 ЗЕВИ). За да могат да ползват тези преференциални условия, обаче, тези обекти трябва да отговарят на някои предварително определени от законодателя условия. В конкретния случай те са регламентирани в чл. 24, т. 1 ЗЕВИ както следва - (i) общата инсталирана мощност на производствения обект да е до 30 kW включително; (ii) обектът да бъде изграден върху покривни или фасадни конструкции на сгради, присъединени към електроразпределителната мрежа или върху недвижими имоти към тях; (iii) недвижимите имоти да са разположени в урбанизирани територии.

В разглеждания случай не се спори, че условие (i) и условие (iii) са налице по повод депозираните документи от жалбоподателя.

Спорният въпрос между страните е дали в процесния имот съществува сграда и може ли същата да покрие изискването по смисъла на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ. В ЗЕВИ не се съдържа определение за понятието "сграда". Дефиниция на понятието се съдържа в Закона за енергийната ефективност. Съгласно § 1, т. 27 ДР ЗЕЕ сграда е конструкция със стени

и покрив, в която се използва енергия за регулиране на вътрешната температура. Същата дефиниция е приета и в § 1, т. 20 ДР Наредба № 7 от 2004 г. за енергийна ефективност на сгради. Разграничението между "сграда" и "постройка" е посочено в Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, издадена на основание чл. 13, ал. 1 ЗУТ, като сградите се отнасят към основно застрояване, а постройките към допълнително застрояване.

От констативната и заключителна част на КСТЕ се установява, че в процесния имот е изградена зарядна станция за автомобили, проектирана да се изпълни от стоманена носеща конструкция, метални носещи конструкции, тип. "Перголи".

Разпоредбата на чл. 24 ЗЕВИ въвежда облекчен ред за присъединяване на енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, които отговарят на следните условия: т. 1 - с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии; т. 2 - с обща инсталирана мощност до 200 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на сгради за производствени и складови дейности присъединени към електропреносната или електроразпределителната мрежа в урбанизирани територии; т. 3 - с комбиниран цикъл и индиректно използване на биомаса, които се предвижда да бъдат изградени в урбанизирани територии, селскостопански обекти или производствени зони и които са с инсталирана електрическа мощност до: а) 1, 5 MW и използват биомаса, от чието общо тегло животинският тор е не по-малко от 60 на сто, при спазване изискванията на чл. 18, ал. 7 и за които инсталираната мощност се доказва съгласно наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката; б) 500 kW и използват биомаса от растителни отпадъци от собствено земеделско производство; т. 4 - с инсталирана електрическа мощност до 1. 5 MW включително, за производство на енергия от водноелектрически централи.

Съгласно чл. 26 ЗЕВИ в случаите по чл. 18, ал. 2, чл. 24 и 25 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката. Разпоредбата на чл. 87 от Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи предвижда, че лицето, което има намерение да изгради обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава писмено

искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към оператора на съответната разпределителна мрежа. Лицето следва да е титуляр на право на собственост/друго вещно право върху имота/сградата или наемател, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии; да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от Закона за устройство на територията застрояване по смисъла на този закон е разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти. В текста на закона са използвани и понятията "сграда", и понятието "постройка", което изисква разграничаването им по смисъл. Съдържанието на понятието "сграда" не може да бъде изяснено чрез използване на другото понятие "постройка". При отсъствието на дефиниция на понятието "сграда" в Закона за енергията от възобновяеми източници, следва да се ползва дадената в Закона за енергийната ефективност дефиниция. Това съответства на разпоредбата на чл. 46, ал. 2 ЗНА, според която когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Едновременно с това обаче следва да се отбележи, че и постройките, които имат обслужващо предназначение, също като сградите, могат да имат оградящи стени, което възпрепятства еднозначното определяне на описаните по-горе конструкции. За определянето на обекта като преместваем или строеж следва да се съди от неговите характеристики, обусловени от естеството на използваните материали при неговото изграждане и начина на самото изграждане и свързването на съоръжението с терена. Не може да бъде разширяван кръгът на обектите, определени като преместваеми с разпоредбата на чл. 56 от ЗУТ. По принцип строеж по смисъла на § 5, т. 38 ДР на ЗУТ е всяко съоръжение, което изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята. В случая няма изменение на терена, съоръжение което да изменя субстанцията на земята, в противоречие с изискването да не се нарушава целостта на терена под преместваемите обекти. Доказателство за характера на съоръжението като строеж е и безспорно установеното обстоятелство за трайно прикрепяване към терена, промяна на неговата цялост, както и невъзможността за премахването на съоръжението само чрез демонтаж. Демонтажът е ред, обратен на евентуален монтаж и следва да се извършва без разрушаване. Конструкцията на постройката не е

въведена от законодателя като елемент, който я определя като строеж или не. За да е налице обект по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ той следва да отговаря по вид и предназначение на примерно изброените в закона - павилиони, маси, кабинни, зарядни колонки за електрически превозни средства или други елементи на градското обзавеждане за търговски или други обслужващи дейности. Това са леки съоръжения, които могат да бъдат преместени, запазвайки физическата си цялост.

Пергола/навес е проста конструкция или арка с рамка, която се състои само от странични колони и напречни греди и няма стени или покрив - т. е. не масивна постройка. Не отговаря на понятието "сграда". Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗУТ застрояването по смисъла на този закон е разполагането и изграждането на сгради, постройки, мрежи и съоръжения в поземлени имоти. Въпросната пергола/навес е поставена/н с цел да поддържа съоръжението. Съоръжението е "зарядната станция" и е неразделна част от него и не може да съществува отделно по план и проект. Т. е. не е сграда, не е постройка, а следва също да се определи като съоръжение, спомагателно, помощно.

Разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ поставя като изискване разполагането на инсталациите върху сгради, а тази на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ - за сгради, предназначени за производствени и складови дейности. Ако се приеме, че зарядната станция представлява сграда следва да се съобрази, че искането за присъединяване на обектите на Р. Б. Е. би трябвало да се квалифицира по чл. 24, т. 2 ЗЕВИ вместо по чл. 24, т. 1 ЗЕВИ. Инвеститорът се стреми да ползва облекчения ред за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, който е предвиден в чл. 87 - чл. 100 от Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. ЗЕВИ, включително и по отношение на изискването за наличие на мощност до 30 kW. Установява се от представените данни от ЕР Юг ЕАД и не се оспорва от жалбоподателя, че [фирма] е провело процедури по девет еднотипни инвестиционни проекта и е изградило в [населено място], [община], област П. девет зарядни станции за електромобили като иска да бъдат изградени девет отделни Ф., всеки с мощност по 30 kWp. Изградените зарядни станции са с цел формално да се изпълни изискването на чл. 24 от ЗЕВИ. Освен че не притежават характеристиките на сграда, зарядните станции не са предвидени за обитаване, респективно не представляват предприятие, което означава и че в тези зарядни станции няма да има реално потребление на произведената от монтираните върху тях и в прилежащите им имоти конструкция на Ф..

ЗЕВИ има за цел да стимулира производството и потреблението на енергия, произведена от възобновяеми източници (чл. 2 ЗЕВИ), като следва да бъде предоставен гарантиран достъп на енергия,

произведена от възобновяеми източници до електрическите мрежи (чл. 18, ал. 1 ЗЕВИ). "Гарантиран достъп" обаче не означава безусловен такъв и именно по тази причина в глава четвърта, раздел II ЗЕВИ са уредени предпоставките за присъединяване на енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. Така, в чл. 22, ал. 1 ЗЕВИ е предвидено, че операторите на разпределителни електрически мрежи ежегодно до 28 февруари представят на оператора на преносната електрическа мрежа предвижданите за едногодишен период електрически мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване към разпределителните мрежи на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, по райони на присъединяване и нива на напрежение, а съгласно ал. 5 на същата разпоредба, КЕВР издава решение по реда на чл. 115 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, с което одобрява тези мощности след извършване на проверка. В разпоредбите на чл. 23 ЗЕВИ е регламентиран редът, по който лицата, които искат да изградят обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, следва да процедират, като тази процедура е предвидена именно в изпълнение на целите на ЗЕВИ по чл. 2 и чл. 18 - за да е налице предвидимост, обективност и липса на дискриминация по отношение на всички евентуални желаещи производители на електрическа енергия от възобновяеми източници. Наличието на подобна регламентация и одобряването на електрически мощности е в съответствие с целите (като процентни показатели на енергия от възобновяеми източници), регламентирани в приложение 1 на Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (Директива 2009/28), които от своя страна са предвидени с цел създаване на баланс през годините (от 2005 до 2020 съгласно Директивата) от една страна между увеличаването на дела на енергия от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия и от друга - формирането на цената на електрическата енергия, която не следва да бъде непосилна за крайните клиенти. Безспорно е, че цената на електрическата енергия от възобновяеми източници е преференциална и тази цена в крайна сметка се заплаща именно от крайните клиенти. В контекста на изложеното е приета и разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ, която регламентира изключение от така въведеното правило на чл. 23, и съгласно т. 1 от чл. 24 се предвижда, че чл. 23 не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната

мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Целта на това изключение е да стимулира ползването на електрическа енергия от собствени неголеми обекти за собствено потребление. Затова е регламентирано и изискване за съществуване на сградата в имота, като целта е повишаване на енергийната ефективност на сградата, чрез намаляване на разходите за електрическа енергия, което се постига чрез продажбата на произведените от инсталацията количества по преференциалните цени. Съществуващата във въпросният имот зарядна станция нито служи за обитаване/живеене, нито представляват предприятие, реално ползващо електрическа енергия за производствените си нужди, нито въобще в него има или впрочем е възможно да има реално потребление на електрическа енергия видно от размерите на сградата.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че оспореното Решение № Ж-485 от 10.07.2020 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на [фирма] е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разноски от ответника и заинтересованата страна за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 - ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № Ж-485/10.07.2020 г. на Комисия за енергийно и видно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на [фирма] юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: